

23 266

Tiende Protocol tussen het Koninkrijk België, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden bij het Verdrag tot unificatie van accijnzen en van het waarborgrecht ondertekend te 's-Gravenhage op 18 februari 1950; Brussel, 2 december 1992

Nr. 1

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitters van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 19 augustus 1993

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 20 augustus 1993. De wens dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal wordt onderworpen kan door of namens één van beide Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 19 september 1993.

Ter voldoening aan het ter zake bepaalde in de Grondwet¹ de Raad van State gehoord, heb ik de eer U hierbij ter stilzwijgende goedkeuring over te leggen het op 2 december 1992 te Brussel tot stand gekomen Tiende Protocol tussen het Koninkrijk België, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden bij het Verdrag tot unificatie van accijnzen en van het waarborgrecht ondertekend te 's-Gravenhage op 18 februari 1950 (Trb. 1993, 19)².

Een toelichtende nota bij het Protocol treft U eveneens hierbij aan.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
P. H. Kooijmans

¹ Art. 91, (1), add. art. XXI, (1) (a) G.W. en art. 61, (3), G.W. 1972.

² Ter inzage gelegd bij de afdeling Parlementaire Documentatie.

S-IZ
S-BEL

Tiende Protocol tussen het Koninkrijk België, het Groothertogdom Luxemburg en het Koninkrijk der Nederlanden bij het Verdrag tot unificatie van accijnzen en van het waarborgrecht ondertekend te 's-Gravenhage op 18 februari 1950; Brussel, 2 december 1992 (Trb. 1993, 19).

Toelichtende Nota

Het onderhavige Protocol strekt tot wijziging van het op 18 februari 1950 te 's-Gravenhage tot stand gekomen Verdrag tot unificatie van accijnzen en van het waarborgrecht (Stb. 1951, 215, blz. 30 e.v.; zie ook Trb. 1984, 122 en 1989, 10). Het beoogt de artikelen 9, 9bis en 10 van dit Verdrag te doen vervallen. Deze artikelen bevatten bepalingen met betrekking tot de gemeenschappelijke accijns van wijn in de Benelux-landen.

Voorname artikelen zijn niet in overeenstemming met het bepaalde in de Richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 19 oktober 1992 betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken (92/83/EEG; PbEG L 316) in het bijzonder met de afdelingen II, III en IV daarvan. Deze afdelingen bevatten de omschrijvingen van wijn, van andere gegiste dranken dan wijn en bier en van tussenprodukten, alsmede de tariefstructuur voor deze dranken.

Voorts zij opgemerkt dat toepassing van artikel 19 van voornoemd Verdrag op het vervoer van wijn in het interne Benelux-verkeer niet in overeenstemming is met het bepaalde inzake het intracommunautaire verkeer van accijnsgoederen in de Richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 25 februari 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsprodukten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop (92/12/EEG; PbEG L 76). Door het vervallen van de artikelen 9, 9bis en 10 van het Verdrag heeft artikel 19 op dit punt echter zijn effect verloren.

Nederland heeft met ingang van 1 januari 1993 de accijnswetgeving, waaronder de tariefstructuur van de accijns van wijn en van tussenprodukten, bij de Wet van 24 december 1992 tot wijziging van de Wet op de accijns in verband met de afschaffing van de fiscale grenzen (Stb. 1992, 711) in overeenstemming gebracht met voornoemde Richtlijnen.

De regeringen van de Benelux-landen hebben besloten naast de bepalingen voor de vorengenoemde Richtlijnen geen afzonderlijke Benelux-regeling voor de accijns van wijn en tussenprodukten te handhaven en de bepalingen van het Verdrag tot unificatie van accijnzen en van het waarborgrecht derhalve niet op dit punt aan te vullen.

Verwezen zij voorts naar bijgevoegde gemeenschappelijke memorie van toelichting op het Protocol, opgesteld door het Comité van Ministers van Benelux.

Evenals het Verdrag zal het Protocol wat het Koninkrijk betreft alleen voor Nederland gelden.

De Staatssecretaris van Financiën,
M. J. J. van Amelsvoort

De Minister van Buitenlandse Zaken,
P. H. Kooijmans

Het advies van de Raad van State wordt niet openbaar gemaakt omdat het uitsluitend een opmerking van redactionele aard bevat (artikel 25a, derde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State).

Gemeenschappelijke memorie van toelichting bij het Tiende Protocol tot wijziging van het Verdrag van 18 februari 1950 tot unificatie van accijnzen en van het waarborgrecht

In het kader van de inwerkingtreding van de interne markt van de Europese Gemeenschap en de afschaffing van de formaliteiten aan de intra-grenzen met ingang van 1 januari 1993 worden per die datum enkele richtlijnen van kracht op het gebied van de accijnzen. Het gaat hierbij onder meer om de Richtlijn van de Raad van de EG van 25 februari 1992, nr. 92/12/EEG (PbEG L 76) betreffende de algemene regeling voor accijnsprodukten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop en de nog vast te stellen Richtlijn van de Raad van de EG betreffende de harmonisatie van de structuren van de accijns op alcohol en alcoholhoudende dranken.

De bepalingen met betrekking tot de gemeenschappelijke accijnzen van wijn van het Verdrag tot unificatie van accijnzen en van het waarborgrecht van 18 februari 1950 stemmen niet overeen met de bepalingen van deze richtlijnen. Het gaat hierbij om de regeling voor het verkeer van accijnsgoederen in intra-Beneluxverkeer en de verrekening van de wijnaccijns tussen de Beneluxlanden, alsmede om de definities van de verschillende categorieën dranken en de tariefstructuur in de artikelen 9, 9bis en 10 van het Verdrag.

Ter toelichting zij het volgende opgemerkt.

De Richtlijn 92/12/EEG van 25 februari 1992 betreffende de algemene regeling voor accijnsprodukten, het voorhanden hebben en het verkeer daarvan en de controles daarop, kent als hoofdregel voor het overbrengen van accijnsgoederen onder schorsing van accijns tussen Lid-Staten een overbrengingsregeling tussen belastingentrepots. Daarnaast kent deze richtlijn de mogelijkheid van het onder schorsing van accijns overbrengen van accijnsgoederen van een belastingentrepot in een Lid-Staat naar zogenoemde geregistreerde bedrijven en niet-geregistreerde bedrijven in een andere Lid-Staat. Voorts voorziet de richtlijn in regels met betrekking tot de overbrenging van accijnsgoederen uit een Lid-Staat waar de accijns reeds is voldaan naar een andere Lid-Staat. Hiervoor geldt een aangifteplicht in de Lid-Staat van bestemming omdat aldaar de accijns moet worden voldaan, terwijl in de Lid-Staat waarin in eerste instantie de accijns is voldaan, een recht op teruggaaf van de accijns bestaat.

Het Verdrag van 1950 gaat er kort gezegd van uit dat het handelsverkeer tussen de BLEU en Nederland vice versa geschiedt zonder accijnsformaliteiten (tenzij het vervoer betreft onder accijnsverband). De in de twee gebieden geïnde accijnzen worden tussen de BLEU en Nederland verrekend op grond van het verbruik in elk van die gebieden.

De regeling van de Richtlijn 92/12/EEG zal ook op wijn in het intra-Beneluxverkeer toepassing moeten vinden. Het handelsverkeer in goederen waarvan in een Lid-Staat de accijns al is geheven en die worden verzonden naar een andere Lid-Staat zal dan plaatsvinden volgens de hiervoor vermelde regels. De bepalingen inzake het verkeer van wijn van het Verdrag en de verrekening zullen derhalve vanaf 1 januari 1993 geen toepassing meer kunnen vinden.

De ontwerp-richtlijn met betrekking tot de harmonisatie van de structuren van de accijnzen van alcohol en alcoholhoudende dranken definieert onder meer de begrippen wijn, mousserende wijn en interme-

diare produkten. Deze laatste categorie dranken, waartoe onder meer de likeurwijnen en aromatische wijnen behoren, valt thans in het Verdrag onder het begrip wijn. De afbakening van het begrip intermediaire produkten van het begrip wijn zou ook in het Verdrag opgenomen moeten worden.

De in de artikelen 9, 9bis en 10 van het Verdrag neergelegde tariefstructuur kent thans een aanvullende heffing naar het alcoholgehalte. De richtlijn betreffende de structuren van de accijns van alcohol en alcoholhoudende dranken kent evenwel per categorie (stille wijn, mousserende wijn en intermediaire produkten) een uniform tarief, ongeacht het alcoholgehalte.

Voorts wenst Luxemburg voor de accijns op stille wijn en mousserende wijn het EG-minimumniveau te gaan hanteren (0 Ecu). Dit voornemen heeft ook gevolgen voor de accijns op intermediaire produkten. Hoewel ook thans Luxemburg een van Nederland en België afwijkende accijnsdruk kent, wordt het verschil hierdoor pregnanter. De facto zou de unificatie beperkt blijven tot België en Nederland.

Gelet op het voorgaande en op het feit dat een aanpassing van het Verdrag aan de EG-richtlijnen er alleen toe zou leiden dat uitsluitend voor België en Nederland geünificeerde tarieven voor de accijnzen op wijn en intermediaire produkten zouden blijven bestaan, hebben de regeringen van de Beneluxlanden besloten dat het niet wenselijk is de bepalingen van het Verdrag aan te passen aan de desbetreffende EG-richtlijnen. Besloten is de bepalingen met betrekking tot de gemeenschappelijke accijnzen van wijn in de artikelen 9, 9bis en 10 van het Verdrag te laten vervallen per 1 januari 1993 en ook voor de accijnsheffing van wijn binnen het Beneluxgebied uit te gaan van het EG-stelsel.

Deze procedure heeft voorts het voordeel dat de parlementaire goedkeuring in de drie Beneluxlanden zich kan beperken tot het onderhavige protocol en dat de parlementaire goedkeuringen – voor zover nog niet geschied – van het achtste en negende protocol achterwege kunnen blijven.